

סמ:

עין משפט
נר מצוה

פז א מיי פ"א מהל'
 מאכלות אסורות הלי'
 ז סמג לאוין קלו טוש"ע
 י"ד סימן יג סעיף ז:
פז ב מיי פט"ו מהלכות
 מעשה הקרבנות
 הל"ז:

י"ג ג מ"י פ"ד מהלכות
 בכורות הל' יד טו"ש"ע
 י"ד ט' שיט סעיף א'
 י"ח ד מ"י שם הל' טו
 טו"ש"ע שם סעי' ב'
 י"ח ה מ"י שם טו"ש"ע שם
 סעיף ג'

שיטה מקובצת

נ"ב ע"י תוס' תמורה דף י"א:

דבינו גרשום

[illegible][illegible]

תמכר צרכי עולות. לא דמי לזממה של צ' שותפים והקדיש חליה וחזר ולקחה והקדיש חליה לדמירין צפ"ק קדושין (דף טו.) קדושה ואליה קרינה דחשיבה דחיה מעיקרא דהתם לא היה צידו להקדישה כולה מתחלה אבל הכא כשהקדיש רגלה היה יכול להקדישה כולה: **יציא** רובו הרי זה יקברא **אע"ג** דמנן צפרים כל פסולי המקדשין (בטרוט ע"ד לז:) **דצ"ה** מתמירין למנות עובד כוכבים על הזכור הכא מודו דאסור למכור לעובד כוכבים דהא מוקמינן לה התם כר"ע ושםעין ליה לר"ע צפרים טבול יום (ובגמ' דף קג:) דלחר מנדכריו למדנו שהשוחט את הזכור וגמלא טרפה שילוחו הכניסו צבורו משמע דצפר אסור בהנאה והיינו טעמא דהכא דשרי לישראל הוא דליתקע לנצי ואלי ושרי אפי' לעובדי כוכבים:

רב הונא אמר קדוש קסבר למפרע
 הוא קדוש. הא דאמר רב יהודה
 ב"פ כל פסולי המוקדשין (בכורות לה.)
 דמתנת להטיל מוס בצכור קודם שילא
 לנאור העולם ומפרסג גילא בצאניה
 אימרא שפוטיותא אכל אימרא צאניה
 לא דחשינן כי חזי ליה לאצניה שמא
 ילא רוב הראש וחור אכל בגדי אין
 לתוס דמתוך לאוני גדולות דרכו ללסא
 במיעוט הראש והיינו ללא כרב הונא
 דלדידיה כיון דלמפרע קדוש אפי' לא
 ילא רוב הראש אסור להטיל צו מוס
 דכטיילא אד"כ רוב איגלאי מילתא
 דלמפרע וקדוש הכי כדלמראי הכי צני
 מבירה ומיאו איכא לאוקמי האי דרב
 יהודה אליבא דרב הונא ומכי חזי לאצנו
 דגדילא צפנים שרי להטיל צו מוס
 דלמאי לא ילא כלל אכל אימרא איכא
 למיחס מכי חזי לאצניה צפנים שכבר
 ילא רוב הראש וחור וסוגיא דרש
 כיד דמערמינן (תמורה דף קד.) דמוק
 לרב יהודה צומן אכל ללא חזי להקדשה
 ופרין מאי למימרא ומשי מכו דמימא
 נגזור אטו דלמא אכל רוב הראש
 ההיא סוגיא ללא כרב הונא דלרב
 הונא במיעוט ראשו נמי איכא איסור
 וכן הא דלי' ח' רב עמרם לרב ששת
 אמר על הצכור עם יליאת רובו יהא
 עולה עולה הוא אן צכור רב הא ההיא
 נמי ללא כרב הונא דמשמע דפשיטא
 ליה קדוש יליאת רובו יכול להפקיע
 ממנו קדושת צכור אס לא נחלק צין
 מכירה לעוצד כוכבים להק:

ליתיה ברחם רבה אמר קדוש רבה לטעמיה
קדוש ורובא דרך רחם נפיק וצריכא דאי אשממ
רב הונא משום דלקולא אבל בהך דלחומרא א

האל במוקדשין יודע אני דהאומר רגלה של זו עולה כולה עולה דנפ' ואישמח דהמיר בהמה כולה וקרינא בהמה צבהמה: **במתני'** הפ' יואל ראשון ראשון: **ומשניך ללנבים.** דכל כמה דלא נפק רוביה לא עעליו דקרינא ביה אשר יולד [דברים טו]: **ופעורה מן הבכורה.** שהבא אחס' פטר רחס הוא: **גמ'** וחור ויאל שליש אחר. והרי כאן רוב: **קדוש.** והרי הוא חולין כדמפרשי טעמיה: **למפרע הוא קדוש.** רובא משוי ליה לידה מתחלה ואגלאי מלתא דכי זצין לעובד כוכב' הוא קדוש ובתחילת לידתו חולין הוא ויכול למוכרו כאליו הוא בצמט כוכבים בצמטע ותו לא קידש צב' שליש אחרונים: **יאל שליש ד שלשים:** **למפרע הוא קדוש.** הרוב' הראשון קדושתו מליה שבתחלת לי' **אשמעינן בחד.** קמיימא: **בזה קאמר רב הונא.** למפרע הוא קדוש: **משום ד**

גת באיברים משום דאיתקש למעשר.

בהמה המקשה פרק רביעי חולין

צצהמה דהכי משמע שחי פרוסת ומעלת גרה
 ואלן אמרינן. **קלוט צמעי פרה ליוסר**. ואנן אמרינן
 (דף סח:) דשרי אפי' לר"ש: **סנא דבי ר' ישמעאל כר"ש**. מזניו
 מדרשו של ר' ישמעאל כחלמידיו של ר"ש בן יוחי: **פרסה**

בְּנֵהמָה תֹאכְלוּ. קִרְא כְּתִיב פִּרְסָה

ובמצי פרסות חינה שממנחו פרס
 ברהמה או פרסות אכל יונה לא
 פרסה ולא פרסות: **כדאמן מעיקרא.**
 דעובר אקרי ברהמה: ר"ש ה"א.
 טעמא לאו משום דעובר לאו ברהמה ה"א.
 משום דמקיש תמורה למעשר במסכת
 תמורה צ"ק [יג.] דתנן אמר ר"ש והלא
 מעשר בכלל כל הקדשים היה ולמה יא
 דכתיב כל מעשר בקר ואלן וגו' לא
 יבקר בין טוב לרע ולא ימנעו יא
 יא להקיש מה מעשר קרבן יחיד יא
 קרבן צבור ומה מעשר קדש קרבן יא
 קדש: דק הבית הלכך דוק מיה נמי
 מה מעשר אינו בעוברין ואצריין דבעינן

יעצור תחת השפט (ויקרא טו) : אף
סמורה. אבל למאן דלא מקיש ממירין
 דעוצר איקרי בהמה: **ומנא סימרא**.
 דהא אין ממירין ר"ש: **היא: דסגן**. סיפא
 דידה דפליג ר' יוסי עלה ואמר ממירין
 ויפטר שטמא והלא במקדשין בתחלת
 הקדש האומר גבלה של זו עולה כולה
 עולה כו' שמע מינה מדקאמר והלא
 במקדשין דלרבי שמעון מהדר והלא
 במקדשין אתה מודה דהאומר גבלה
 של זו כו' דלקמן וצו אתה חלוק עלי
 דאי ס"ד ת"ק אין ממירין ר"מ הא
 כסדרא סתם משנה: **מי אים להא**
פסא. ומהושטין דכולה עולה דנימא

להו רבי יוסי והלא צמוקדשין אתם
 מודים לי והתניא כו' וכול תהא ויאלה
 תלוין. צפדין שפדה אותו אב: אב:
סמכר. בהמה זו לזכר עולות ודמיה
 עולין **חוד מדמי אותו אב**. וממנו
 חל טעול הדמים לפי שאינו שלו. (ומתורה)
 פריך והא קיימתי אותו שקצאה עולה
 מחוסרת אבב והוא היה מחוייב עולה:
יהיה לזכר את כולה. דה"ל למיכתב
 כל אשר יתן ממנו לה' קדש ומדמכי
 יהיה ריבויא הוא דלפני לא נתן לה'
 אלא ממנו דהיינו מקצתה יהיה קדש
 כולה: **לאה לאו**. ת"ק ר"ש היא ויכין
 דשמעת ליה צעלמא דקדש תמורה
 למשור טעמא בזה נמי משום הקדשא
 הוא: **לא ר' יוסי טעמא דנפשיה קאמר**.
 מהא לא תימא דת"ק ר"ש היא דלעולם
 אימא לך דר"מ היא או ר' יהודה דלא
 שמעינן להו דמקשו וטעמייהו בזה
 משום דאבירים ועוברין לאו ר' יוסי
 מיקרו דקדשי לך הכי מנא ר' בוסא
 למימר לה' קדשין והלא צמוקדשים כו'
 לאו משום דצבירא ליה דימא והלא
 צמוקדשים אתה מודה לי אלא ה"ק ליה

הגלה של זו תמורה תהא כולה תמורה
שלה מותר לחתוך אבר אבר כשהוא
זר וצדק. דביציאת הרוב חלה קדושה
אין וצדק שאלו רוב כאחת דלא שני לאו
קרב לגבי מוצא וניתן להם: אינו
אלא הוא דהויא לידה מיהו כי נפיק
בו: **מכאן ולהבא**. מבייאת רוב ולין
וכיון דמכירתו מכירה ה"ל יד עובד
ובגמרא לידה נפתח רחם ויאלו שני
משויילד רובו או בתחילה או בסוף: דאי
קולא הוא דמפקעין לזכור מקדושתו:
ואי

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. וְכָל בְּהֵמָה מִפְּרֹסֶה וְחֹסֶעֶת שֹׁשַׁע שְׁתֵּי
פְּרָסוֹת מֵעֵלָּת גֵּרָה
בְּבֵהֶמָּה אֹתָהּ תֹאכְלוּ:
דְּבָרִים יָד ו
2. וְאִם בְּהֵמָה אֲשֶׁר
יִקְרִיבוּ מִמֶּנָּה קָרְבָן לַיהוָה
כָּל אֲשֶׁר יִתֵּן מִמֶּנּוּ לַיהוָה
יִהְיֶה קָדֹשׁ: וַיִּקְרָא כֹה ט

נליזן העש"ם

נב' מעמא דנפשיה
קאמר. וכה"ג סנהדרין דף
קד ע"ג ע"ש זרש"י ד"ה
והלל כזר:

הגהות מהר"ב

בשֹׁמֵר רֶגֶל וכו' כ"ל:

מוסף רש"י

[illegible]

(א) נראה דל"ל דתמורה אינה נוהגת באיברים משום דאיתקש למעשר.